

Sygn. akt **VII U 994/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : del. SSR Elżbieta Góralska

Protokolant : st. sekr. sądowy Izabela Gołębiowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r. w Szczecinie

odwołania **Z. W. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 31 lipca 2015 roku, nr (...)

w sprawie **Z. W. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. W. (1) prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2015r.

del. SSR Elżbieta Góralska

Sygn. akt: VII U 994/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił Z. W. (1) prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia, z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Odwołaniem z dnia 17 sierpnia 2015 r. Z. W. (1) zaskarżył powyższą decyzję, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzupełnieniu odwołania wskazał, że w warunkach szczególnych pracował w (...) oraz Zakładzie Budownictwa (...) zajmując stanowisko palowego oraz w Spółdzielni Pracy (...) zajmując stanowisko wulkanizatora.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie wykazał świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych, że w którymkolwiek okresie zatrudnienia rzeczywiście pracował w takich warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. W. (1) urodził się w dniu (...). Jego łączny staż ubezpieczeniowy (udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe) na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosił 25 lat 5 miesięcy i 2 dni.

Z. W. (2) o emeryturę złożył w organie emerytalnym w dniu 7 lipca 2015 roku. Jednocześnie jako członek OFE złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Okoliczności niesporne, a nadto dowody:

- wniosek o ustalenie prawa do emerytury – k. 1-4 plik I akt rentowych
- karta przebiegu zatrudnienia - k. 40 plik I akt rentowych

W okresie od dnia 3 czerwca 1971 r. do 10 stycznia 1973 r. Z. W. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Pracy (...) Fabryce (...) w P. na stanowisku wulkanizatora.

Ubezpieczony jako wulkanizator pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy produkcji wyrobów z gumy: pasów transmisyjnych, gumek do weków. Zgrzewał pasy gumowe na prasie, okładał pasy wiskozy gumą, mieszał mieszanki gumy i rozgrzewał je na walcach, wulkanizował pasy i gumki.

W okresie od dnia 10 kwietnia 1972 r. do 10 października 1972 r. ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

Dowód: świadectwo pracy – k. 4 plik (...)

- zeznania ubezpieczonego w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 75-77

W okresie od dnia 1 kwietnia 1977 r. do 30 kwietnia 1986 r. Z. W. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach Budownictwa (...) na stanowisku wiertacza palowego.

W marcu 1985 r. - ubezpieczony ukończył kurs mistrzowski w zawodzie zbrojarza.

W tym okresie zatrudnienia Z. W. (1) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy roboty zbrojarskie i betoniarskie. Do obowiązków ubezpieczonego na zajmowanym stanowisku wiertacza palowego należało wykonywanie zbrojenia i zalewanie betonem wywierconych w ziemi otworów.

Dowód: świadectwo pracy – k. 6 plik (...)

- listy płac – k. 8-11 plik (...)
- dokumentacja w aktach osobowych Z. W. z okresu zatrudnienia w Zakładach Budownictwa (...) – załączone do akt – w szczególności: karta obiegowa zmiany – k. B15, umowa o skierowanie na kurs mistrzowski – k. A-13, angaże – k. B8- B11, protokoły kwalifikacyjne – k. B5-B7
- dokumentacja w aktach osobowych Z. W. z okresu zatrudnienia w E. – załączone do akt – w szczególności: teczka 2: dyplom mistrzowski – k. 9
- zeznania świadka M. M. w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 52-53
- zeznania świadka R. W. w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 53
- zeznania ubezpieczonego w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 75-77

W okresie od dnia 12 maja 1986 r. do 10 września 1991 r. Z. W. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...), a następnie (...) SA (od 1.01.1991 r.) na stanowisku palowego.

Pracodawca w wystawionym w dniu 26 maja 2015 r. świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych potwierdził, że w okresie zatrudnienia od 12 maja 1986 r. do 10 września 1991 r. ubezpieczony stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w pozycji 1, działu V, wykazu A (roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach) na stanowisku palowego.

W tym okresie zatrudnienia Z. W. (1) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy roboty zbrojarskie i betoniarskie. Do obowiązków ubezpieczonego na zajmowanym stanowisku wiertacza palowego należało wykonywanie zbrojenia i zalewanie betonem wywierconych w ziemi otworów.

Dowód: świadectwa pracy – k. 12-13 plik (...)

- zaświadczenie Rp-7 – k. 14 plik (...)

- dokumentacja w aktach osobowych Z. W. z okresu zatrudnienia w E. – załączone do akt – w szczególności: teczka 1: umowa o pracę z 12.05.1986 r. – k. 2, , angaże – k. 4; teczka 2: umowa o pracę z 1.01.1991 r. – k. 10, angaż – k. 11

- świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 14

- zeznania ubezpieczonego w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 75-77

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Stosownie do przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z dnia 7 maja 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 748) dalej jako: ustawa emerytalna) prawo do wcześniejszej emerytury jest szczególnym prawem ubezpieczonego, uwarunkowanym istnieniem dodatkowych okoliczności życiowych i tylko w przypadku ich zaistnienia możliwe jest odstępienie od osiągnięcia powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl przepisu art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

W ust. 2 wskazano, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepis §4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi przy tym, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl przepisu §2 powołanego aktu prawnego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o którym mowa stwierdza przy tym zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

W załączniku do powyższego rozporządzenia, w Wykazie A w dziale V dotyczącym prac wykonywanych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod pozycją 1 jako prace w warunkach szczególnych wskazano roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach, zaś pod pozycją 4 jako prace w warunkach szczególnych wskazano **prace zbrojarskie i betoniarskie**. Z kolei w dziale IV dotyczącym prac wykonywanych w przemyśle chemicznym pod pozycją 21 jako prace w warunkach szczególnych wskazano **produkcję i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcję sadzy**.

Rozporządzenie z 7 lutego 1983r. jest aktem prawa powszechnego, odnoszącym się do pracowników wszystkich branż. Dodatkowo, w przepisie §1 ust. 2 zamieszczono jednak upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych do ustalenia - w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych - w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. W praktyce upoważnienie to oznacza jednak tylko tyle, że poszczególni ministrowie mogą ewentualnie doprecyzować rodzaje owych stanowisk pracy. W przypadku branży, w jakiej zatrudniony był ubezpieczony, określenia stanowisk pracy, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych dokonał Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w zarządzeniu nr 9 z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty. W załączniku nr 1 do tego zarządzenia, w dziale nr V pod pozycją 1 doprecyzowano, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych związanych z robotami wodno-kanalizacyjnymi oraz budową rurociągów w głębokich wykopach należą prace wykonywane m.in. na stanowiskach: palowniczy, betoniarz-zbrojarz. Podobnie pod pozycją 4 doprecyzowano, że do prac zbrojarskich i betoniarskich należą prace wykonywane na stanowisku: zbrojarz, zbrojarz prefabrykatów, betoniarz, zestawiacz surowców i mieszanek, operator betoniarki - betoniarz. Z kolei w zarządzeniu nr 19 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 6 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego w dziale IV pod pozycją 21 doprecyzowano, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych związanych z produkcją i przetwórstwem wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów należą prace wykonywane m.in. na stanowiskach: aparatowy, zestawiacz mieszanek i roztworów (przygotowywacz mieszanek), operator urządzeń powlekających, operator urządzeń mechanicznej obróbki gumy tworzyw sztucznych, operator urządzeń zgrzewających, operator maszyn i urządzeń, operator pras, wulkanizator, walcownik.

W sprawie poza sporem pozostaje fakt, że ubezpieczony ukończył 60 lat w dniu 20 marca 2013 roku, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa oraz że posiada łączny okres składkowy i nieskładkowy przekraczający 25 lat. Organ rentowy zakwestionował jedynie możliwość przyjęcia na podstawie przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów, iż przez co najmniej 15 lat ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych, wskazując że ubezpieczony nie przedłożył świadectw pracy w warunkach szczególnych.

Okoliczność ta nie przesądzała jednak o konieczności odmówienia ubezpieczonemu prawa do uwzględnienia w stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych wnioskowanych okresów zatrudnienia od 3 czerwca 1971 r. do 10 stycznia 1973 r. w Spółdzielni Pracy (...) Fabryce (...) w P. na stanowisku wulkanizatora, od dnia 1 kwietnia 1977

r. do 30 kwietnia 1986 r. w Zakładach Budownictwa (...) na stanowisku wiertacza palowego oraz od 12 maja 1986 r. do 10 września 1991 r. w Przedsiębiorstwie (...), a następnie (...) SA (od 1.01.1991 r.) na stanowisku palowego. W tym miejscu podkreślenia bowiem wymaga, że faktem jest, że zgodnie z §2 ust.2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. W tym miejscu podkreślenia bowiem wymaga, iż wydanie lub niewydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest bowiem jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych, a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym.

W ramach postępowania dowodowego Sąd dopuścił dowód z dokumentów zawartych w aktach emerytalnych ubezpieczonego, jak również z akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Zakładach Budownictwa (...) oraz (...). Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, w czasie rzeczywistym zdarzeń, które stwierdzają oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne. Prymat wiarygodności przyznał Sąd także zeznaniom świadków oraz korespondującym z tymi zeznaniami zeznaniom ubezpieczonego. Oceniając zeznania świadków Sąd miał na względzie, że przesłuchane osoby są osobami obcymi dla ubezpieczonego i nie mają żadnego interesu w tym, by nieprawdziwie zeznawać na korzyść Z. W. (1), narażając się jednocześnie na odpowiedzialność karną. Świadkowie byli przy tym pracownikami Zakładów Budownictwa (...) w tym samym okresie co ubezpieczony, mieli zatem bezpośrednią wiedzę odnośnie powierzonych ubezpieczonemu obowiązków. Zeznania przesłuchanych świadków były przy tym spójne, konsekwentne i zbieżne ze sobą wzajemnie, nie budząc jakichkolwiek wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Oceniając zeznania ubezpieczonego Sąd miał z kolei na względzie, że ubezpieczony jako osoba zainteresowana korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem mógł wprawdzie próbować zatajać przed Sądem okoliczności mogące wpłynąć niekorzystnie na ustalenia w zakresie wykonywania przez niego prac w warunkach szczególnych. Jednakże w swoich wyjaśnieniach nie pomijał żadnych okoliczności, zdając pełną relację ze wszystkich powierzanych mu w kwestionowanych przez organ rentowy okresach obowiązków, w tym wskazywał na okoliczności które mogły ewentualnie wpłynąć na niekorzystne dla niego rozstrzygnięcie. W szczególności ubezpieczony przyznał, iż w spółce (...) oraz w spółce (...) prócz prac zbrojarskich i betoniarskich wykonywał także inne roboty budowlane. Zauważyć należy, iż świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 26 maja 2015r. wystawione przez E. potwierdza fakt, pracy w szczególnych warunkach, z tym że pracodawca wskazał w nim niewłaściwą pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. kierując się wyłącznie nazwą zajmowanego przez powoda stanowiska.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że ubezpieczony był zatrudniony w warunkach szczególnych we wskazanych przez siebie okresach od 3 czerwca 1971 r. do 10 stycznia 1973 r. w Spółdzielni Pracy (...) Fabryka (...) w P. na stanowisku wulkanizatora, od dnia 1 kwietnia 1977 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Zakładach Budownictwa (...) na stanowisku wiertacza palowego oraz od 12 maja 1986 r. do 10 września 1991 r. w Przedsiębiorstwie (...), a następnie (...) SA (od 1.01.1991 r.) na stanowisku palowego.

Odnośnie okresu zatrudnienia od 3 czerwca 1971 r. do 10 stycznia 1973 r. w Spółdzielni Pracy (...) Fabryce (...) w P. na stanowisku wulkanizatora ubezpieczony jako dowód zatrudnienia w szczególnych warunkach przedstawił świadectwo

pracy, w których pracodawca wskazał, że ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wulkanizatora. Mając na uwadze zastrzeżenia organu rentowego co do możliwości uznania przedłożonego świadectwa pracy za dokument potwierdzający okres zatrudnienia w warunkach szczególnych na wstępie podkreślenia wymaga, że wbrew twierdzeniom organu rentowego w myśl przepisu § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. : "Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. W świetle powyższego w celu wykazania stażu pracy w warunkach szczególnych wystarczające jest przedłożenie przez ubezpieczonego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, w którym zakład pracy określi charakter pracy wg działu i pozycji wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Przy tym co istotne żaden przepis nie nakazuje, aby przy określaniu - nazywaniu stanowiska pracy w świadectwie wymieniono konkretny dział i pozycję rozporządzenia. Zdaniem Sądu mając na uwadze charakter przedsiębiorstwa, w którym ubezpieczony był zatrudniony (Fabryka (...)) użyte przez pracodawcę sformułowanie, że ubezpieczony był zatrudniony jako wulkanizator nie pozostawia żadnych wątpliwości, że ubezpieczony w powyższym okresie zatrudnienia świadczył pracę wymienioną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w poz. 21, działu IV, wykazu A - prace związane z produkcją i przetwórstwem wyrobów gumowych.

Skoro jednak organ rentowy zakwestionował przedłożony dokument, Sąd dodatkowo przeprowadził dowód z zanań ubezpieczonego na okoliczność ustalenia, czy faktycznie w wyżej wskazanym okresie ubezpieczony wykonywał prace wymienione w wykazie A. W ocenie Sądu zeznania ubezpieczonego w pełni potwierdziły fakt wykonywania przez niego w czasie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) Fabryce (...) w P. pracy w warunkach szczególnych. Mianowicie ubezpieczony wyjaśnił, że jako wulkanizator pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy produkcji wyrobów z gumy: pasów transmisyjnych oraz gumek do weków. Zgrzewał pasy gumowe na prasie, okładał pasy wiskozy gumą, mieszał mieszanki gumy i rozgrzewał je na walcach, wulkanizował pasy i gumki. A zatem wykonywał prace, które wymieniono w zarządzeniu nr 19 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 6 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego, w którym to zarządzeniu doprecyzowano, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych związanych z produkcją i przetwórstwem wyrobów gumowych należą prace wykonywane m.in. na stanowiskach: przygotowawcza mieszanek, operatora urządzeń powlekających, operatora urządzeń mechanicznej obróbki gumy tworzyw sztucznych, operatora urządzeń zgrzewających, operatora maszyn i urządzeń, operator pras, wulkanizatora, walcownika.

W ocenie Sądu materiał dowodowy okazał się również wystarczający dla przyjęcia, że ubezpieczony w warunkach szczególnych pracował w okresie zatrudnienia od dnia 1 kwietnia 1977 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Zakładach Budownictwa (...) oraz od 12 maja 1986 r. do 10 września 1991 r. w Przedsiębiorstwie (...), a następnie (...) SA (od 1.01.1991 r.). Sąd zwrócił bowiem uwagę, że z materiału dowodowego wynikało jednoznacznie, że we wskazanych okresach zatrudnienia Z. W. (1) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy roboty zbrojarskie i betoniarskie. Do obowiązków ubezpieczonego na zajmowanych stanowiskach wiertacza palowego i palowego należało wykonywanie zbrojenia i zalewanie betonem wywierconych w ziemi otworów. Prace zbrojarskie i betoniarskie wykonywał przy tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że w dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego z omawianych okresów zatrudnienia, jak również w świadectwach pracy dotyczących tych okresów zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko określano: wiertacz palowy (Zakłady Budownictwa (...)) oraz palowy (E.), a nie betoniarz, czy zbrojarz. W tym miejscu podkreślenia jednak wymaga, że określenie stanowiska pracy i jej charakteru wskazane w wystawionym przez pracodawcę świadectwie pracy nie wiąże Sądu, który na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenia, czy ubezpieczony pracował – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – w warunkach szczególnych. Samodzielnie Sąd ustala również, jak zakwalifikować pracę wnioskodawcy w odniesieniu do wykazu prac określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego

znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tymczasem z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika jednoznacznie, że w Zakładach Budownictwa (...), w Przedsiębiorstwie (...) oraz w (...) SA ubezpieczony Z. W. (1) wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy roboty zbrojarskie i betoniarskie, a nie obowiązki określone w pozycji 1 działu V.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, koniecznym było uznanie, że ubezpieczony legitymuje się okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych przekraczającym 15 lat.

W myśl przepisu art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Ubezpieczony 60 lat ukończył 20 marca 2013 r., lecz wniosek o emeryturę złożył dopiero w lipcu 2015 r.

W tym stanie rzeczy, na podstawie, art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w ten sposób, że przyznał Z. W. (1) prawo do emerytury 1 lipca 2015 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie.

Zarządzenie;

- 1.odnotować,
- 2.odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o apelacji,
- 3.akta przedłożyć z pismami lub za 21 dni.